

Br. 1896 VII¹⁴

DE VERHOUDING DER GENEESKUNDIGEN

VAN HET

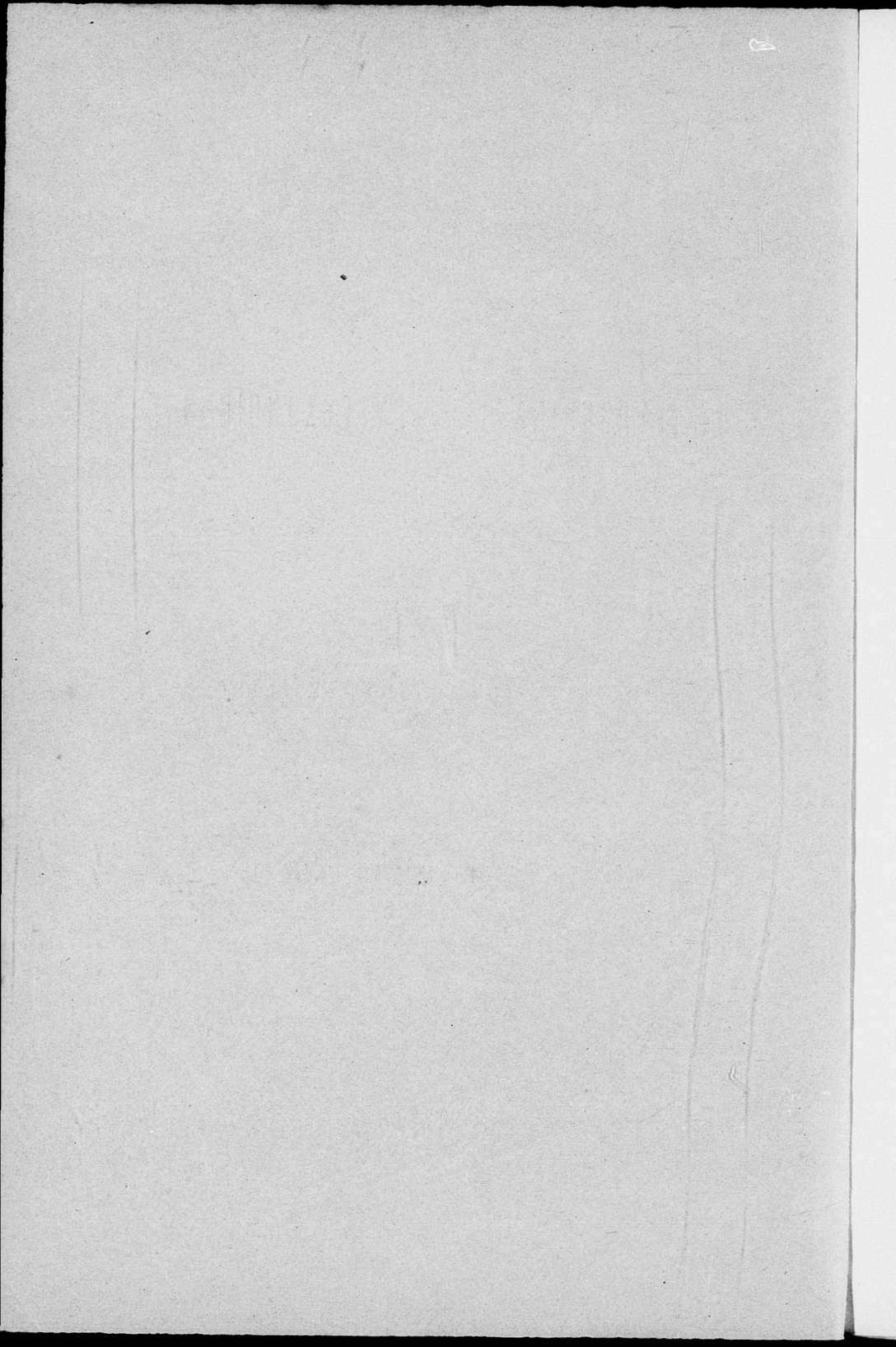
ZIEKENFONDS DER MAATSCHAPPIJ:

„TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN”

TOT DEN

RAAD VAN BESTUUR.

DE VERHOUDING DER GENEESKUNDIGEN

VAN HET

ZIEKENFONDS DER MAATSCHAPPIJ:

„TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN'”

TOT DEN

RAAD VAN BESTUUR.

~~~~~  
GEZET MET DE LYNOTYPE-ZETMACHINE TER DRUKKERIJ  
DER VENNOOTSCHAP „HET VADERLAND“.  
~~~~~

M.M. H.H.

Het zal U misschien wel bevreemden, dat ik de zaak, door Dr. COERT laatst op de Vergadering der „M. v. Gen.” te berde gebracht, en aldaar naar de meening van velen uwer zeker voldoende besproken, nogmaals hier ter tafel breng — te meer, daar velen uwer toen reeds meenden, dat de bespreking dier zaak daar niet thuis behoorde. Staat mij toe, dat ik in beide opzichten eene andere meening koester. Ik zou meenen, dat deze zaak van voldoende gewicht was om er nog eens in besloten kring van gedachten over te wisselen en dat ze op de „M. v. Gen.” thuis behoorde zoowel als hier, m. a. w., in elke Vereeniging of Vergadering, waar meerdere geneeskundigen bijeen zijn om wetenschappelijke of sociale belangen te bespreken. *Tua res agitur.*

Of bestaat er dan zoo weinig solidariteit onder ons, dat wij zouden meenen dat, wanneer een onzer meent verongelykt te zijn of onrecht en nadeel in zijn praktijk te hebben ondervonden, dit dus anderen niet aangaat zoolang het ons persoonlijk niet treft? Zou het niet rationeeler zijn dit onrecht, dit nadeel, aan een collega aangedaan, te beschouwen als aan elk onzer persoonlijk of aan onzen geheelen geneeskundigen stand? Vergeten wij niet dat wat heden één onzer treft, morgen ieder onzer te beurt kan vallen.

Dan denken de werklieden er anders over. Heeft een hunner een werkelijke of vermeende grief — dadelijk trekken allen partij voor den gegriefden broeder, zelfs al is het recht niet altijd aan zijn zijde. En wij — als er in het begin van de ver-

gadering der M. v. Gen. een motie was voorgesteld waarin werd verklaard dat de M. v. Gen. zich niet met de grieven van een enkele kan bemoeien of dat die grieven niet ernstig genoeg waren of dat er eerst pogingen moesten aangewend zijn om opheffing dier grieven langs anderen weg te verkrijgen — wellicht ware deze motie aangenomen en was de zaak niet eens ter sprake gekomen. Ik schrijf het dan ook meer aan een soort van instinct toe, dat deze motie is achterwege gebleven — aan een onbewuste solidariteit dat de zaak besproken is zooals zij werd.

Ik wenschte nu met U de vraag te bespreken :

1) Zijn er grieven van onzen kant tegen de Administratie van de M. t. Nut v. 't Alg. en zoo ja — zijn ze gemotiveerd?

2) In dat geval, aan wien de schuld?

3) Hoe daarin te voorzien :

Ad. 1.) de grieven, die ik tegen die Adm. zou hebben, zijn de laatstgenomen maatregelen :

a) beperking van het aantal Geneesk. — de zoogenaamde sluiting van het Nut ;

b) verbinding van den Geneesk. alleen aan het Nut met uitsluiting van een ander Ziekenfonds.

c.) de waarneming der praktijk alleen door Geneesk. die aan het Nut verbonden zijn.

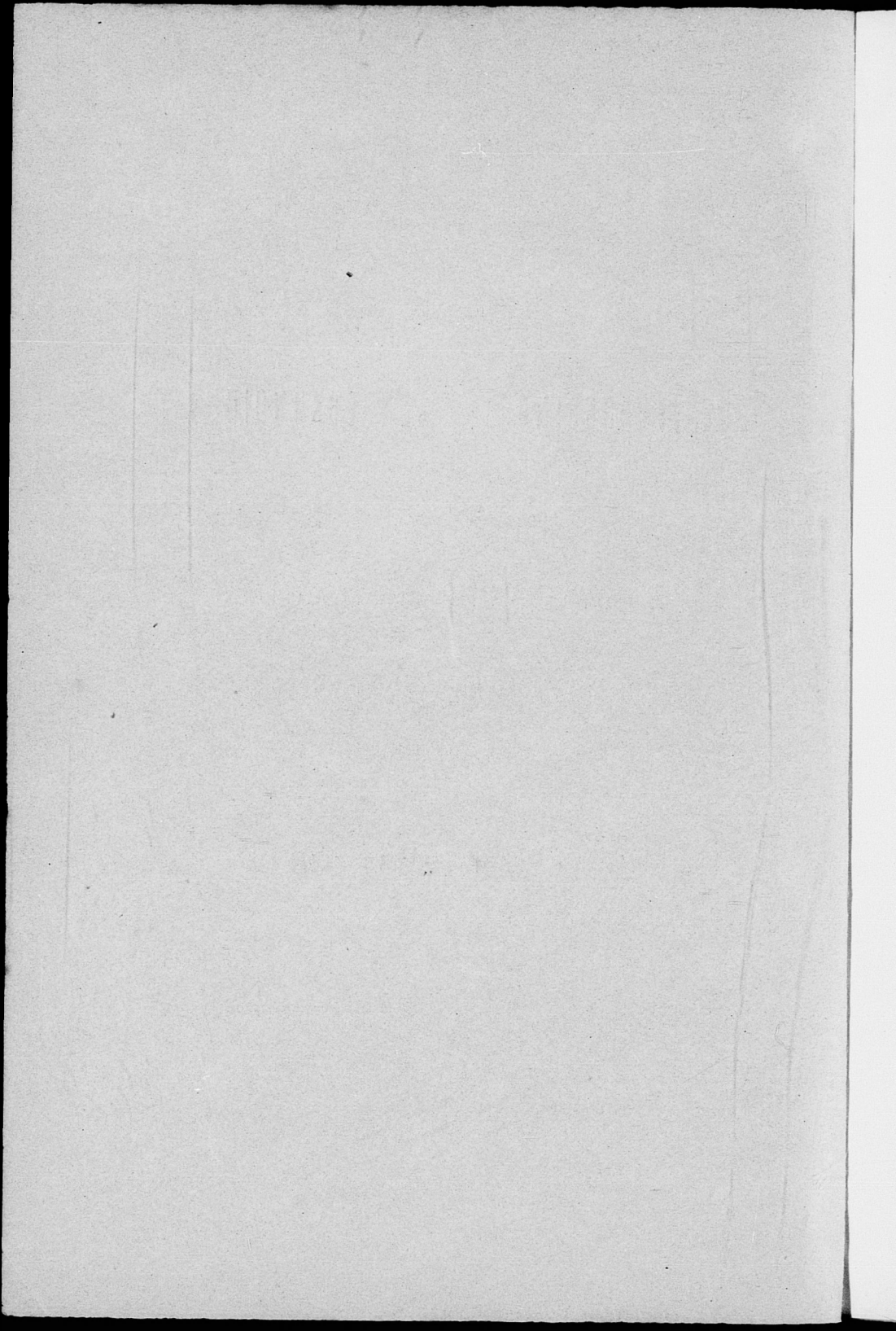
Ad. a.) De beperking van het aantal Geneesk. zal natuurlijk voordeelig zijn voor hen die aan het Nut verbonden zijn — maar daar staat tegenover dat zij onvoordeelig moet zijn voor de daarbuiten staanden. 't Is waar, vele Geneesk. hebben slechts een zeer bescheiden aantal leden, maar de mogelijkheid bestaat voor hen, dat door het openvallen van andere afdeelingen of door andere redenen, dat aantal in korter of langer tijd grooter wordt. Deze mogelijkheid bestaat nu alleen ten voordeele van de Geneesk. die aan het Nut verbonden zijn — de anderen krijgen niets. Voert men hiertegen aan dat de Adm. noodeloos bezwaard wordt dan wil ik dit gaarne toegeven, maar dan is deze maatregel ook genomen in 'het voor-

deel en ter wille der Adm. — niet ter wille van de Geneesk.

Ad. b.) Dat de Geneesk. zich alleen mag verbinden aan het „Nut” en niet gelijktijdig aan andere ziekenfondsen — daarvan zie ik nog altijd het groote nut voor den Geneesk. niet in. Zeker — ik weet wel dat men misbruik kan maken, dat een Geneesk. zou kunnen trachten leden uit een minder betalend Ziekenfonds over te brengen in een beter betalend. Doch men vergeet niet, dat men van alles en van de beste zaken misbruik kan maken, zooals dan ook geschied is en dagelijks geschiedt; dat men dus alles zou kunnen afschaffen en „mit dem Bade das Kind ausschütteln”. Maar als een maatregel goed is dan trachte men eventueele misbruiken tegen te gaan, doch zette niet den geheelen maatregel op zij. Van de door mij bediende ziekenfondsen was het „Nut” altijd het best betalende — dus zouden de andere ziekenfondsen te klagen kunnen gehad hebben wanneer ik pogingen had gedaan in dien zin — niet het „Nut”.

Daarenboven gaat dat overschrijven van leden in een ander Ziekenfonds niet zoo gemakkelijk. De menschen toch zijn door het zieken- en begrafenisgeld aan het Ziekenfonds, waarvan zij op het oogenblik lid zijn, verbonden. Ik kan hier uit onder- vinding spreken. Van de 400 leden die ik bij het bedanken van het laatste ziekenfonds verloor, is er in de andere fondsen, die ik ben blijven bedienen, overgekomen — geen één.

Ook kan ik in dezen maatregel geen voordeel voor de Maatschappij zien. Wat kan het een niet geïnteresseerde Directie, zooals het „Nut” bezit, schelen of er een paar leden meer of minder zijn. Wel kunnen andere Directies daarvoor niet onverschillig zijn. Is dat niet de belangstelling voor den bloei der zaak wat overdrijven? Ik herinner mij nog zeer goed den tijd toen voor de meeste ziekenfondsen alhier de toestand van sluiting bestond. Wat een gejubel was het, toen het „Nut” werd opgericht en voor allen opengezet! Dat was eerst een liberale inrichting! Vijf en twintig jaar heeft deze inrichting nu bestaan. En is nu gebleken, dat deze maatregel zooveel

DE VERHOUDING DER GENEESKUNDIGEN

VAN HET

ZIEKENFONDS DER MAATSCHAPPIJ:

„TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN”

TOT DEN

RAAD VAN BESTUUR.

~~~~~  
GEZET MET DE LYNOTYPE-ZETMACHINE TER DRUKKERIJ  
DER VENNOOTSCHAP „HET VADERLAND”.  
~~~~~

M.M. H.H.

Het zal U misschien wel bevreemden, dat ik de zaak, door Dr. COERT laatst op de Vergadering der „M. v. Gen.” te berde gebracht, en aldaar naar de meening van velen uwer zeker voldoende besproken, nogmaals hier ter tafel breng — te meer, daar velen uwer toen reeds meenden, dat de bespreking dier zaak daar niet thuis behoorde. Staat mij toe, dat ik in beide opzichten eene andere meening koester. Ik zou meenen, dat deze zaak van voldoende gewicht was om er nog eens in besloten kring van gedachten over te wisselen en dat ze op de „M. v. Gen.” thuis behoorde zoowel als hier, m. a. w., in elke Vereeniging of Vergadering, waar meerdere geneeskundigen bijeen zijn om wetenschappelijke of sociale belangen te bespreken. *Tua res agitur.*

Of bestaat er dan zoo weinig solidariteit onder ons, dat wij zouden meenen dat, wanneer een onzer meent verongelykt te zijn of onrecht en nadeel in zijn praktijk te hebben ondervonden, dit dus anderen niet aangaat zoolang het ons persoonlijk niet treft? Zou het niet rationeeler zijn dit onrecht, dit nadeel, aan een collega aangedaan, te beschouwen als aan elk onzer persoonlijk of aan onzen geheelen geneeskundigen stand? Vergeten wij niet dat wat heden één onzer treft, morgen ieder onzer te beurt kan vallen.

Dan denken de werklieden er anders over. Heeft een hunner een werkelijke of vermeende grief — dadelijk trekken allen partij voor den gegriefden broeder, zelfs al is het recht niet altijd aan zijn zijde. En wij — als er in het begin van de ver-

gadering der M. v. Gen. een motie was voorgesteld waarin werd verklaard dat de M. v. Gen. zich niet met de grieven van een enkele kan bemoeien of dat die grieven niet ernstig genoeg waren of dat er eerst pogingen moesten aangewend zijn om opheffing dier grieven langs anderen weg te verkrijgen — wellicht ware deze motie aangenomen en was de zaak niet eens ter sprake gekomen. Ik schrijf het dan ook meer aan een soort van instinct toe, dat deze motie is achterwege gebleven — aan een onbewuste solidariteit dat de zaak besproken is zooals zij werd.

Ik wenschte nu met U de vraag te bespreken:

1) Zijn er grieven van onzen kant tegen de Administratie van de M. t. Nut v. 't Alg. en zoo ja — zijn ze gemotiveerd?

2) In dat geval, aan wien de schuld?

3) Hoe daarin te voorzien:

Ad. 1.) de grieven, die ik tegen die Adm. zou hebben, zijn de laatstgenomen maatregelen:

a) beperking van het aantal Geneesk. — de zoogenaamde sluiting van het Nut;

b) verbinding van den Geneesk. alleen aan het Nut met uitsluiting van een ander Ziekenfonds.

c.) de waarneming der praktijk alleen door Geneesk. die aan het Nut verbonden zijn.

Ad. a.) De beperking van het aantal Geneesk. zal natuurlijk voordeelig zijn voor hen die aan het Nut verbonden zijn — maar daar staat tegenover dat zij onvoordeelig moet zijn voor de daarbuiten staanden. 't Is waar, vele Geneesk. hebben slechts een zeer bescheiden aantal leden, maar de mogelijkheid bestaat voor hen, dat door het openvallen van andere afdelingen of door andere redenen, dat aantal in korter of langer tijd grooter wordt. Deze mogelijkheid bestaat nu alleen ten voordeele van de Geneesk. die aan het Nut verbonden zijn — de anderen krijgen niets. Voert men hiertegen aan dat de Adm. noodeloos bezwaard wordt dan wil ik dit gaarne toegeven, maar dan is deze maatregel ook genomen in het voor-

deel en ter wille der Adm. — niet ter wille van de Geneesk.

Ad. b.) Dat de Geneesk. zich alleen mag verbinden aan het „Nut” en niet gelijktijdig aan andere ziekenfondsen — daarvan zie ik nog altijd het groote nut voor den Geneesk. niet in. Zeker — ik weet wel dat men misbruik kan maken, dat een Geneesk. zou kunnen trachten leden uit een minder betalend Ziekenfonds over te brengen in een beter betalend. Doch men vergeet niet, dat men van alles en van de beste zaken misbruik kan maken, zooals dan ook geschied is en dagelijks geschiedt; dat men dus alles zou kunnen afschaffen en „mit dem Bade das Kind ausschütteln”. Maar als een maatregel goed is dan trachte men eventueele misbruiken tegen te gaan, doch zette niet den geheelen maatregel op zij. Van de door mij bediende ziekenfondsen was het „Nut” altijd het best betalende — dus zouden de andere ziekenfondsen te klagen kunnen gehad hebben wanneer ik pogingen had gedaan in dien zin — niet het „Nut”.

Daarenboven gaat dat overschrijven van leden in een ander Ziekenfonds niet zoo gemakkelijk. De menschen toch zijn door het zieken- en begrafenisgeld aan het Ziekenfonds, waarvan zij op het oogenblik lid zijn, verbonden. Ik kan hier uit ondervinding spreken. Van de 400 leden die ik bij het bedanken van het laatste ziekenfonds verloor, is er in de andere fondsen, die ik ben blijven bedienen, overgekomen — geen één.

Ook kan ik in dezen maatregel geen voordeel voor de Maatschappij zien. Wat kan het een niet geïnteresseerde Directie, zooals het „Nut” bezit, schelen of er een paar leden meer of minder zijn. Wel kunnen andere Directies daarvoor niet onverschillig zijn. Is dat niet de belangstelling voor den bloei der zaak wat overdrijven? Ik herinner mij nog zeer goed den tijd toen voor de meeste ziekenfondsen alhier de toestand van sluiting bestond. Wat een gejubel was het, toen het „Nut” werd opgericht en voor allen opengezet! Dat was eerst een liberale inrichting! Vijf en twintig jaar heeft deze inrichting nu bestaan. En is nu gebleken, dat deze maatregel zooveel

nadeel heeft toegebracht aan ons? Want ik spreek hier van onze belangen. Hebben wij, geneesk., zoo sterk naar de sluiting verlangd? Voor zoover ik weet, niet.

De Raad van Adm. verdedigt den door hem genomen maatregel in het laatste, 49e, verslag, door te zeggen, dat „bij gelijkzijdige werkzaamheid in 2 of meerdere fondsen zich licht „het geval kan voordoen, dat de geneesheer de belangen van „het eene fonds bij die van het andere zou moeten achterstellen, bv., wanneer door een zijner patiënten zijn advies „wordt gevraagd, bij welke inrichting men zich zal doen in„ „of overschrijven.” De Raad vergeet, dat de menschen niet den geneesheer, maar den bode in den regel daarover raadplegen. De geneesheer komt eerst met de menschen in aanraking, wanneer zij ingeschreven en in een fonds als leden aangenomen zijn.

Wij komen nu tot de bespreking van punt c, dat de praktijk alleen mag worden waargenomen door een geneesheer, die aan het „Nut” verbonden is. Het komt mij voor, dat dit een noodelooze beperking van vrijheid is.

Ik moet hier opmerken, dat bij de bespreking op de Vergadering der „M. v. Gen.” mijns inziens een misverstand is ingeslopen tusschen Dr. DE ZWAAN en Dr. COERT.

De laatste had alleen op het oog een tijdelijke waarneming door ziekte, uit de stad zijn etc. Dr. DE ZWAAN strekte dit uit tot een blijvende waarneming, waarbij de waarnemende geneesheer het plan zou hebben de „Nuts”praktijk van een ander over te nemen. Ik ben het geheel met hem eens, dat de geneesheer niet op die wijze over zijn patiënten mag beschikken. Maar hoe dikwijls zal dit laatste voorkomen tegenover het eerste? Wettigt nu een zoo zeldzaam voorkomend geval een dergelijken maatregel? Ja! 't Kan voorkomen, dat de waarnemende geneesheer niet aan 't „Nut” verbonden, misschien enkele leden tot een ander fonds zal kunnen overhalen. Doch gemakkelijk zal dit niet gaan; 't zal zich nooit tot een groot aantal leden kunnen uitstrekken, en aldus wordt een voor den

geneesheer hatelijke maatregel ingevoerd tot het behouden van misschien een enkel lid. Hatelijk noem ik den maatregel, omdat hij de veronderstelling in zich sluit, dat de waarnemende geneesheer, geen lid van 't „Nut” zijnde, zich niet zal ontzien zooveel mogelijk die Maatschappij te benadeelen en zichzelf te bevoordeelen. En ten andere, omdat zij onze vrijheid van handelen belemmert.

Zijn de maatregelen, sub a, b en c genoemd, zeker niet in het belang van den geneesheer genomen, onaangenamer nog is in mijn oog de wijze waarop zij genomen zijn. Om dit aan te toonen zij het mij vergund, even op de positie te wijzen, die de geneesheer, aan een ziekenfonds verbonden, bekleedt. Het zal wel geen tegenspraak uitlokken, als ik zeg, dat ook in de ziekenfonds-praktijk de essentieele elementen zijn: de patiënt en de geneesheer, evengoed als in de particuliere praktijk. Ik kan mij wel een ziekenfonds denken zonder leeken-directie, maar niet zonder doctoren en patiënten. Terecht noemt de administratie der geneeskundige Afd. van het „Nut” zich dan ook „administratie” en de leden daarvan zijn „administrateurs”. Hoe hoog die administrateurs in de maatschappij ook staan — en ik wil hun gaarne alle respect bewijzen, die hun in hun maatschappelijke positie toekomt — als administrateurs van een ziekenfonds zie ik in hen niets anders dan ambtenaren — zij het ook vrijwillige — en laat ik daarbij voegen, in casu vertegenwoordigers van de leden — en als zoodanig wil ik ze zelfs directeuren noemen. Mij zelven, als uitoefenende een vrije kunst, kan ik daarentegen onmogelijk als ambtenaar beschouwen, zelfs wanneer ik aan het „Nut” werkzaam ben.

Vertegenwoordigen de administrateurs de leden en hun rechten, dan vertegenwoordigen wij de onze en dan komt het mij voor, dat het een gebrek is in de inrichting van het „Nut”, dat tegenover 7 leden, die de rechten der leden vertegenwoordigen, er slechts 2 staan, die onze belangen behartigen. Nooit zullen die twee leden kunnen verhinderen, dat

er maatregelen genomen worden, die met onze belangen strijden, al zouden zij er zich ook met hand en tand tegen verzetten en al hadden zij de welsprekendheid van Demosthenes. De administratie is dus volkomen in haar recht, als zij zegt, dat deze maatregelen met voorkennis van onze gedelegeerden zijn genomen, maar wenschelijker ware het mijns inziens geweest, dat de administratie, en zoo noodig onze gedelegeerden, er op aangedrongen hadden dat dergelijke maatregelen, waarbij over ons beschikt wordt, in eene algemeene vergadering waren besproken en genomen. Dan hadden wij kennis kunnen nemen van de motieven, die de administratie geleid hebben en zij had blijk gegeven onze appreciatie op prijs te stellen. Nu kan men wel zeggen: het gewijzigde reglement is U toegezonden en men kan op de Decembervergadering alles vragen wat men weten wil. En dan zeg ik: gij hebt volkomen gelijk, en toch komt het mij voor, dat deze maatregelen ongeveer bij verrassing genomen zijn. Evenals velen uwer ben ik er ten minste door verrast en droeg van al die maatregelen geen kennis, vóór ik door de zaak-Coert daarvan hoorde.

Nu kan men alweer zeggen: als het U niet bevalt, dan kunt gij bedanken, maar MM. HH.! al zou ik dit doen, dan zou ik geen stap verder zijn in de zaak, die ons nu bezig houdt. Daarenboven gaat het toch niet aan om aan ieder, die de vrijheid neemt een maatregel te bespreken, of zelfs af te keuren, of die meent, dat een maatregel verandering of verbetering verdient, een consilium abeundi te geven. Daaruit zou volgen, dat wij ons slechts stilzwijgend te onderwerpen hadden aan elken maatregel, dien men zou willen nemen. Het komt mij ook voor, dat het geen argument is van de sterkste soort, of liever, dat het in het geheel geen argument is en slechts een dooddouner. Al zou men dan ook kunnen toegeven, dat de maatregelen, waarvan hier sprake is, voor den geneesheer niet zoo grievend zijn, zelfs erkennen, dat zij met de beste bedoeling zijn genomen, men zal toch niet

kunnen beweren, dat zij in het belang der geneesheeren zijn genomen, en al zouden wij er ons tegen willen verzetten — wij zouden het, bij de tegenwoordige inrichting van het „Nut”, niet kunnen. Ik acht dan ook het feit, dat dergelijke maatregelen, die dan toch onze belangen betreffen, genomen kunnen worden, zonder dat de massa der geneesheeren er kennis van draagt, een gevaar.

Wij komen nu aan punt 2, en willen de vraag trachten te beantwoorden: aan wie ligt de schuld van dezen toestand?

En dan aarzel ik geen oogenblik te bekenen, dat de schuld ligt aan ons. En wel

a. omdat wij onze belangen niet weten te verdedigen, en

b. omdat er geen solidariteit onder ons bestaat.

Ad. a. Het is duidelijk, zooals ik boven reeds zeide, dat bij de tegenwoordige inrichting der Administratie van het „Nut” de verdediging onzer belangen hoofdzakelijk in handen is van die administratie. Hoe wil men nu verwachten, dat leeken onze belangen beter zullen behartigen dan wij zelven? Hoe willen leeken, wien geheel geneeskundige kennis ontbreekt, beoordeelen, waar en wanneer de geneeskundige in zijn taak is te kort geschoten? Niet, dat ik mij persoonlijk te beklagen heb over een min heusche behandeling van de zijde der administratie, integendeel, dan zou ik onwaarheid spreken. Maar zeker en waar is het ook, dat, wil men vermijden dat het „Nut” ontaarde in den zin, zooals het vóór 30 jaren de ziekenfondsen waren, dan moeten, mijns inziens, de geneeskundigen een veel grooteren invloed uitoefenen in het beheer. Anders vrees ik, dat de arbeid, vóór 30 jaren door onze voorgangers verricht, nutteloos zal blijken. Dan vrees ik, dat wij bij de plethora van geneeskundigen, die nu reeds bestaat en misschien nog grooter zal worden, den toestand zullen zien terugkeeren van vóór dien tijd, toen de niet gefortuneerde geneeskundige zeer laag stond aangeschreven en eene alles-behalve benijdenswaardige positie bezat.

Dus, waar de administratie met het reglement in de hand

het recht heeft een collega, op wien niets te zeggen valt en wien door een ander collega de praktijk is opgedragen, de waarneming dier praktijk te ontzeggen en aldus beide collega's te grieven, daar is iets „rotten in the state". Daar, waar de administratie, alweer met het wetboek in de hand, het recht heeft om een geneesheer, die niet anders dan het belang van zijn patiënt bedoelt, en daarmede volstrekt geen den geneesheer onwaardige, alleen in het oog van de administratie hoogst bedenkelijke feiten pleegt — waar de administratie, zeg ik, het recht heeft dien geneeskundige een berisping toe te dienen — met bedreiging hem een volgend maal te zullen ontslaan, daar is de toestand, mijns inziens, niet zooals die behoort, dan zijn er reeds bepalingen in het reglement geslopen, die zeker niet door de geneeskundigen voor de geneeskundigen gemaakt zijn, daar heeft de administratie eene macht in handen gekregen, die zeker niet ten voordeele van de geneeskundigen is en ook niet gebruikt wordt.

Ad. b. En hoe kan dit ook anders, daar bij ons de solidariteit geheel ontbreekt? Waar een collega terstond bereid is, hetgeen een andere meent niet te kunnen of te mogen doen, op te vatten? Voorbeelden daarvan liggen te zeer voor de hand, dan dat ik die behoefte aan te halen.

Ad. 3. Wij komen nu tot het 3e punt en vragen naar het geneesmiddel voor de kwaal. En dan moet ik erkennen, dat ik geen afdoend middel ken.

a. Het zou mijns inziens wenschelijk zijn, dat de geneeskundigen, in den Raad van Administratie, minstens door een viertal geneeskundigen waren vertegenwoordigd, zoodat er ten minste kans bestond, dat zij niet steeds door het aantal leken overstemd werden. Of een poging in die richting zal slagen, weet ik niet. Niemand toch is geneigd afstand te doen van de macht die hij bezit, dan door den nood gedrongen.

b. Misschien zou het mogelijk zijn een ziekenfonds op te richten, bestuurd door geneeskundigen. Wij hebben nu ziekenfondsen, die beheerd worden door werklieden, door burgers

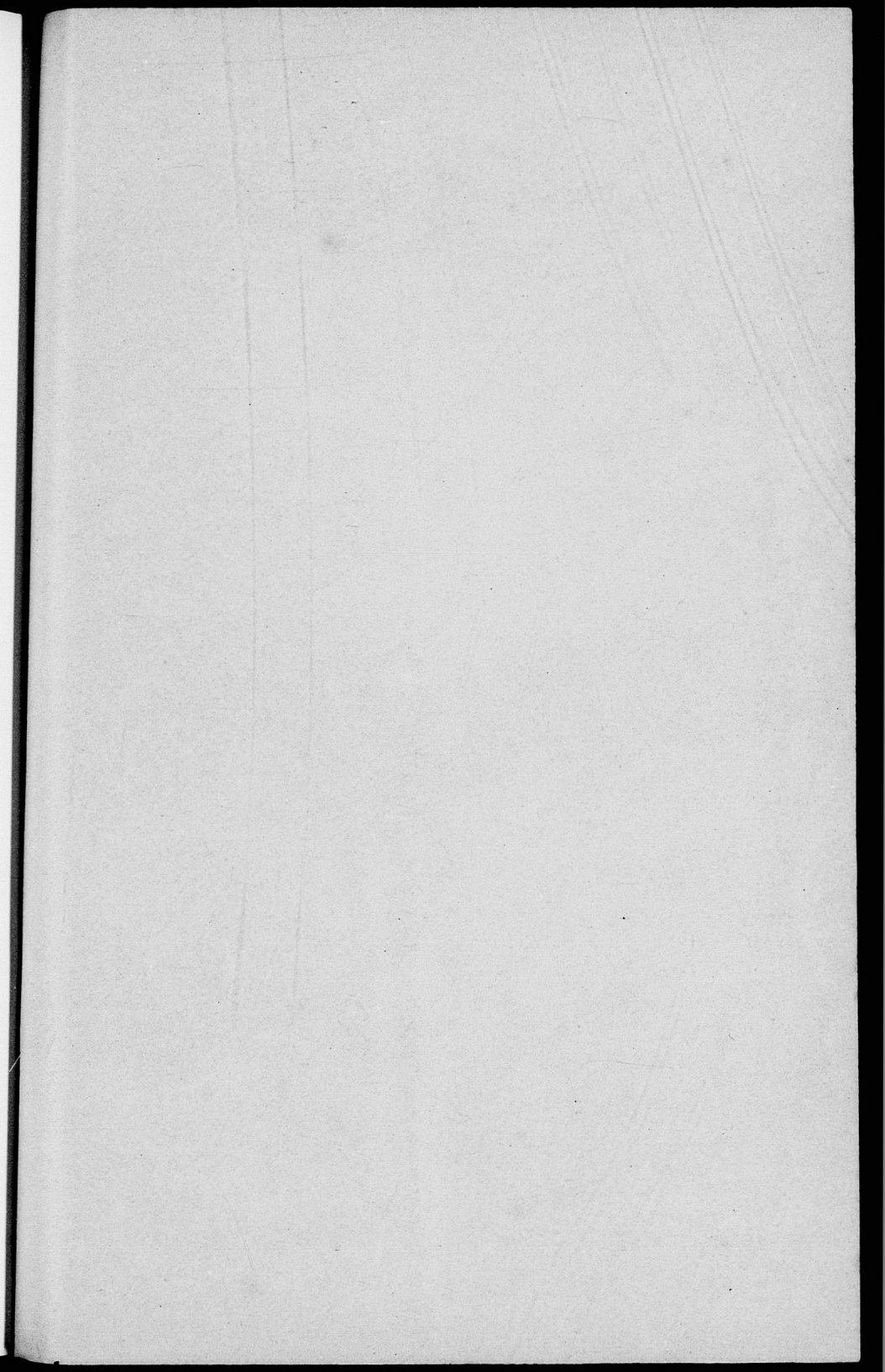
en door deftige burgers. Waarom ook niet door geneeskundigen? Andere beroepen beredderen toch hun eigen zaken, waarom wij niet? Waarom moeten er tussehen ons en de patiënten altijd directies uit leeken bestaan? Zouden wij niet bekwaam genoeg zijn om zelfs een ziekenfonds te administree-ren? Of bestaat er vrees, dat wij de leden en hun belangen dan zouden veronachtzamen? 't Een is niet vereerend en het andere geen compliment. Ik vraag mij zelve af, of de buitengewone ambitie om ziekenfondsen op te richten berust op het belang der leden of op het eigenbelang der oprichters of op de exploitatie der geneeskundigen. Doch ik geloof, dat het alleen gebrek aan solidariteit is, waardoor zich tussehen de patiënten en ons zooveel directies hebben kunnen schuiven. Wij willen niet gehoorzamen aan onze collega's, en moeten nu gehoorzamen aan leeken.

c. Het zou noodig zijn, dat wij in sommige gevallen onze eigen kleinere belangen achterstelden bij de grootere algemeene. Wij zouden iets van onze vrijheid moeten opofferen, gedachtig aan het: „servi legis sumus ut liberi simus” van Cicero. En om ons daarin voor te lichten en desnoods daartoe te dwingen zou misschien, evenals bij de justitie, een Raad van discipline wenschelijk zijn. Elk geneeskundige, die hier de praktijk komt uitoefenen, zou verplicht zijn tot de orde der geneeskundigen toe te treden en door zijn handteekening te beloven, dat hij zich aan de besluiten van dien Raad zal onderwerpen, waartegenover die Raad zijn belangen zou verdedigen waar, wanneer en tegenover wien ook. Wanneer de collega, die zich over het ontzeggen der praktijk terecht beledigd achtte, zich tot dien Raad had kunnen wenden, had deze den Raad van Administratie over dien maatregel kunnen onderhouden en zoo deze daarin niet had willen toegeven, had hij aan de andere geneeskundigen haar meening te kennen kunnen geven, in hoever hij het gepast achtte, dat onder die omstandigheden een ander de praktijk van Dr. COERT waarnam. Ik zou dus een zekere organisatie van de

geneeskundigen verlangen, terwijl tot dusver ieder slechts voor zijn eigen belangen streed. Dat de Raad van Discipline zich slechts tot moreele middelen zal kunnen bepalen, dat is de zwakste zijde van een dergelijke organisatie. Het is intusschen mijn plan niet dit denkbeeld uit te werken -- ik wensch het slechts aan te geven .

Vraagt gij mij nu, MM. HH.! met welke bedoeling ik deze regelen schreef, dan was dit met geen andere, dan om U aan te sporen zorg te dragen, dat de eer van den geneeskundigen stand ongerept gehandhaafd blijve. Videant consules ne respublica detrimentum capiat.

Dr. J. F. BAERKEN.

2. 2.941